

v ravni potezi med Celovcem ino Beljakom, poleg njega so najvažnije ceste in tudi železnica, po njem se vozijo parniki, in obdajajo ga obljudeni kraji, bogati na premogu in šoti, zato je to jezero za národno gospodarstvo na Koroškem zelo zanimivo.

(Dalja prih.)

P a š n i k.

Učitelj, napreduj z duhom časa! So, žalibog, nekteri učitelji, ki ne berejo drugega, kakor z učenci vred šolske knjige. Pri vsem tem pa se prav dobro počutijo, in živé prav zadovoljno. Res je, sej je tudi kert zadovoljen v svoji tamnici, če ima le dovolj červčev za hrano. — Habeant sibi!

„Kedaj bom pa bral, in kaj bom bral?“ bo rekel marsikdo naših ljubih tovaršev. Ljubi moj! Vedi, da tako govore dan danes le tisti, kateri so že na pol od tega sveta odločeni, pa tudi za unega še niso pripravljeni. Dan danes človek ne sme rok križem imeti. Mi živemo v času, v katerem ne smemo uživati samo njegovih vnanjih nižjih koristi, temuč moramo tudi skrbeti, da nam čas ne uide brez prave dušne hrane. Človek je že tak, da vedno rad toži, kako slabi so časi, on sam pa ni kar nič boljši. In če vsak le toži in zdihuje, ne poboljša se pa nobeden, ne more biti drugače. Vse pa, karkoli pri drugih ljudeh zavira boljše čase, jih dvakrat huji zavira pri nas učiteljih. Ako učitelj ne napreduje s pravim duhom časa, je ravno on prava podoba zaostanega, puhlega časa. Da pa učitelj z časom dobro napreduje, ni dovolj, da le toliko zvé, kakor mu drugi — morda še nevedniži — povedó. On mora sam brati prave časopise, dobre šolske in druge resnicoljubne liste in vse boljše nove knjige, ki zadevajo šolstvo. Kdor rad bere, si tudi to preskerbi, akoravno nima sam denarjev. Tudi časa pridnemu učitelju ne manjka za branje. Perva pogoja pri vsaki reči je le ta, če je komu res to pa uno pri sercu, in če ima resnično voljo za to, ali ne; ako je volja, je naj več vse.

Šolsko blagó.

Kako se učencem dopové, kaj je pazljivost. Učitelj govori v šoli, pa na enkrat prestane, oberne uho k oknu, ki je nad vertom, in posluša.